

MANDORFF, CONRAD

**Minne af Aurora ordens framlidne
stormästare, Zacharias Strindberg, uplifvadt
på Sturehof den 4 Julii 1830.**

Stockholm
1830

EOD – Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 10 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400-till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
- Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
- Skriv ut enstaka sidor eller hela boken.
- *Sök:* Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
- *Klipp & klistra:* Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkoren på svenska: <http://books2ebooks.eu/odm/html/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 30 bibliotek från 12 europeiska länder denna service.

Mer information finns tillgängliga via <http://books2ebooks.eu> alla boken.

- <http://search.books2ebooks.eu/>

STRINDBERG, Z.

Biogr.
Sv.
(Pr.)

Kungl. biblioteket

0 0000 000097651

Ex.A

Biogr.
Snr.
(Br.)
o

M I N N E

A F

AURORA ORDENS FRAMLIDNE

STORMASTARE,

ZACHARIAS STRINDBERG;

UPLIFVADT

PÅ STUREHOF DEN 4 JULII 1830.

Av C. Mandorff.

Evanescat quod mortale fuit.
Fama virtutum superstes.

~~~~~
S T O C K H O L M,
H O S L. J. H J E R T A, 1830.

WILLIAMS

GENERAL OFFICE

STOCK EXCHANGE

NEW YORK

PRINTED

THE

STOCK

EXCHANGE

M. Br. och Systr.!

Allvar i Edra blickar midt ibland pärlande bågare? En tår med floden, en suck med västanvädret midt ibland lekar och nöjen? — Ja, jag förstår Eder! — Högtidlig och skön är uti hvirfveln af dessa lifvets stormiga dagar saknadens stilla stund, då vi liksom på örat lyssna i grafven och utur jordens sköte, ehuru hvar dag mörkare, höra den oss kända rösten ropa: förgät ej mig, min bror. — min vän — älskade, förgät ej mig! — Nej, vi skola ej förgäta Dig, och huru mycket det än må smärta: så kalle hvar och en af oss i denna minuten den dyra bilden ur hvilorummet framför sig, och skåde det bleknade anletet, de åter öppnade ögonen fulla af kärlek, så länge tills hjertat vill brista i hogkomsten af fordna lyckliga dagar; ty för hvem af Eder behöfver jag återkalla minnet af dem vi så ofta delade med detta vårt samfunds förste Stormästare och Medstiftare, Herr Stadsmajoren *Zacharias Strindberg*?

Han är ej mer, o grymma lagar!
 Som till sin graf vår kärlek tar.
 Han är ej mer: — och Orden klagar,
 Hvars prydnad och hvars lif han var.

Hans bortgång hvarje hjerta sårar,
 En allmän sorg man råda hör,
 Som åt hans minne gifver tårar,
 Det, bland oss älskadt, aldrig dör.

Gråt vänskap dina sälla dagar,
 Ty dödens lia kedjan skar.
 Hans mål är fylldt, och Orden klagar,
 Hvars prydnad och hvars lif han var.

Tillåten mig, att ännu några ögonblick stad-
 na vid minnesvården af detta älskade stoft.
 Det är här jag måste känna den svaghet, hvil-
 ken hos mig röjes, såsom en följd af den rätt
 naturen kräfver. Dessa känslor, som öfver-
 väldiga mig, äro hjertats frivilliga gärd, den
 enda jag kan gifva åt en vördad Broders min-
 ne! Vårt slägte får ofta vidkännas förluster,
 ofta utan att finna ersättning. En öm vän,
 en rättskaffens medborgare ryckes aldrig ifrån
 vår åsyn, utan att dess graf fuktas af upprig-
 tiga tårar: — och huru rättvisa äro icke de,

som gjutits af dessa här församlade Bröder och Systrar. Alla ega de smärtande påminnelser om dess bortgång, och de anse för en tröst, att uti vänskapsfulla och tacksamma bröst förvara hogkomsten af dess egenskaper. Jag behöfver ej misstänkas, att öfverdrifva dem: de hyste i sig sjelfva nog ämne, för att icke tarfva tillsatser, och de ega för många vittnen. Intet loftal öfver Dig, Förevigade, vill jag således våga; blott några blomster vill jag samla, att smycka Din urna.

Tiden, lik en flod, rinner omärkligt sin väg, till dess den förlorar sig sjelf i evighetens omätliga ocean. Lycklig den, som utmärkt dess perioder genom handlingar, hvilka bära vittnesbörd, då tiden sjelf ej mera är till. Förtjenster glömmas allt för lätt, när de, som egde dem, icke mera äro till. Verlden, den af fåfånga förströelser, som hon kallar nöjen, hänryckta verlden, påminner sig knappt med en kall likgiltighet dem, som en gång voro för henne så viktiga och oskattbara; snart nog flyr äfven denna svaga hogkomst och slocknar för alltid. Naturens och vänskapens tårar däremot rinna i tysthet; man hör icke deras klagan.

Lycklig den, som förmår tyda sådana känslor samt rätt skildra de älskvärda egenskaper, hvilka i en lång tid utgjorde ett talrikt sällskaps sällhet och behag. Och huru ljuft är det icke, att sysslosätta sig med deras minne, som oss käre varit! Ja, då vi föreställa oss deras bild, är det till ock med en tröst; det är en slags fortsättning af vår samlefnad med dem, då vi, åtminstone genom en angenäm illusion, förlänga den korta, förnämligast i vänskapens och erkänslans tycke, så korta varelsen af deras lif.

Den aktningssvärde, hvars bortgång vi sörja, förtjenar sådana känslor. Han var en trofast och redlig medborgsman af äkta gammalt skrot och korn. Enkel i seder, ostraffelig iandel. Driftig och omtänksam i sitt kall. Glad, godhertad och tjenstaktig mot sina vänner; men de mästa så kallade begära beklagligen intet vårt hjerta, utan vår egendom; de trycka sig blott intill oss, för att trycka något utur oss. Hvad han kanhända minst kände, var menniskan, men han lefde ju i en tid, då allt är maskeradt, då man blott ser naturliga ansigten i sömnen och i likkistan; han sjelf genom-

skådades däremot med lätthet utaf andra. Upriktig och utan flärd, var ett löfte, en gång gifvet, för honom ett behof att uppfylla; han kände ej det gäckeri med andras ärlighet och godtrogenhet, som ej räknar på några ord för mycket. Hämd, afund, förtal och alla sådana böjelser, som ej tillfredsställas, utan med andra människors lidande, voro honom liksom obekanta. Jag nämner detta bland hans förtjenster, efter det nu är en slags dygd, att icke ankommas af sitt tidehvarfs onda seder. Med en belevvenhet, som förekom alla, lämpade han sig gerna efter den upplystare. Hans artighet var en beständig egen förgätenhet, ett jemt uppoffrande af egen vilja. Denna älskvärda egenskap var hos honom en gudomlig dygd, bestående ej i utvärtes formler och höflighetsprat, utan i en invertes själens mildhet, som gjorde, att han behagade gamla och unga. I de förras glada kretsar glömde han gerna lifvets besvär, lemnade sig åt ögonblickets njutning och skämtets behag samt lifvade genom sitt muntra deltagande de senares lekar och dans.

Hvad han var för Eder, mina vänner, hvad han var för oss alla, huru förmår jag säga det? Läsligt och oförgämligt står det skrifvet i våra hjertan, men den inre menniskan har ingen tunga; ingen på jorden kan säga, huru mycket han älskade den andre. Vänskapen och kärleken gå med slutna läppar öfver detta klot.

Grafven har öppnat sig, att förtära så många aktade och älskvärda egenskaper. Fäld är han, skördad, utan skoning för dygders höjd och hjertats glans. Blott efterdömet däraf blifver oss, ty äfven under askan, i hvilken hans hydda sammanfaller, glimmar eld. Oss tillkommer den omsorgen, att hans minne ej må utslockna med förloppet af en kort lifsrymd, oss, att sanningen aldrig må sakna en hand, som uppehåller dess fackla öfver hans vård!

För Dig, salige, var stunden den bästa, för oss den bittraste. Din leende blick skådar oss nu icke mera. Din hand trycker oss icke mera. Din fot skyndar icke mera till vår tjenst. Du är borta. Det är förstördt det muntra, än-

nu kraftfulla lifvet; i dödens stoft ligger han utsträckt, den älskade, den treflige! Så försvinner all jordens herrlighet sluteligen till ett intet, så sjunker allt vårt hopp likt skummet i glädjens bägare. — Se där, hela lemningen är en hand full sand!

O J goda människor! hur är det möjligt, att vi kunna såra hvarann och i en half tima vara ovänner? — I denna lifvets farliga Decemberratt; midt i detta kaos af obekanta väsen, skilda från oss genom höjden och djupet, i denna höljda verld, i dessa bäfvande aftnar, som sänka sig öfver det stoft, hvarpå vi kräla, hur är det möjligt, att den svaga människan kan stöta ifrån sig det enda varma bröst, däri ett hjerta klappar likt hennes eget, och till hvilket hon kan säga: "min bror, du är som jag och lider som jag, vi böra älska hvarann!" — Obegripliga människa! hälle hvässer du dolkar och drifver dem, midt i denna natten, i din likes bröst, hvarmed himlen ville värma och beskydda ditt eget! — Ack, jag skådar öfver dessa parker och säger: många årtusen drogo här förbi med sina höga och

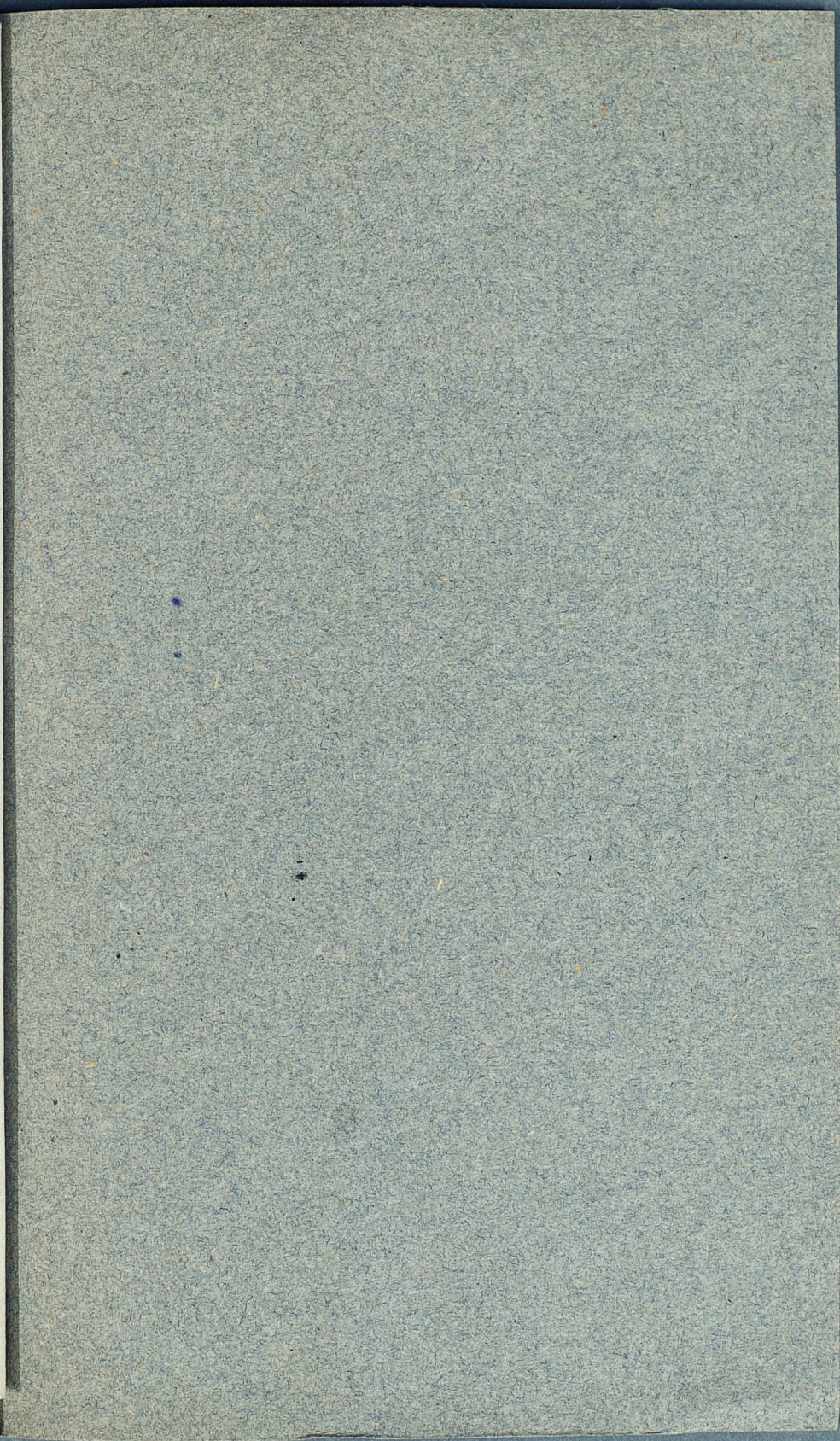
ädla menniskor, som ingen af oss fick trycka intill sitt bröst; många följande årtusen föra vidare här fram förträffliga, kanske bedröfvade menniskor, som aldrig möta oss, utan högst våra urnor, och dem vi så gerna skulle älskat; blott ett par fattiga tiotal af år visa oss några få flyende varelsor, hvars blickar falla på oss och hvars hjertan klappa för oss — ack, låtom oss omfatta och älska dessa hastande vålnader, låtom oss icke förtala, hata, förfölja dem! — En människas hand räcker blott utöfver så få år, den fattar så få goda händer, ack, måtte denna röst räcka vidare än handen, måtte vår närvarande förlust, detta ständiga ombyte af platser, djupt nog kännas af hvarje ledamot i detta samfund, så skulle Du, vår bortgångne Stormästare, ännu i Ditt stoft gagna oss.

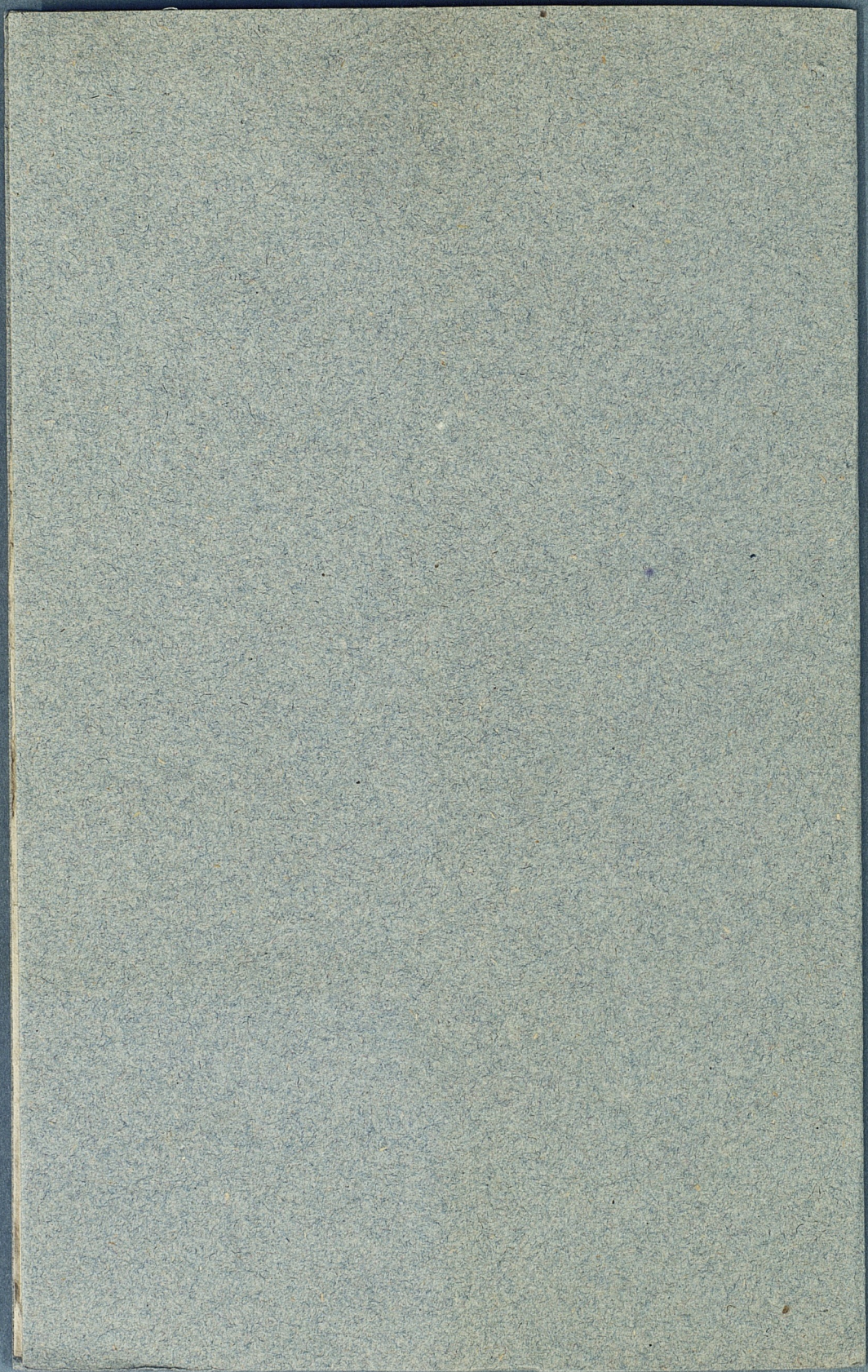
Mottag nu detta minnesoffer vi Dig helge, våra tårar, vår bedröfvelse. Mottag vårt trogna farväl! Du var förr vår, och vi gladde oss däröfver. Du är det icke mer, och vi begråte Dig. Farväl, trötte, Du har kommit till hvila; gode, Du lefver nu bland idel gode. Farväl, Du har Din bana fylldt, Dina verk

fullbordat; Dina gerningar äro vägda inför Gud. Farväl, hvilade Dina ben i jordens kulna sköte och verke Din förklarade ande bland de odödlige, dit vårt öga icke hinner; men lefva skall Du i våra hjertan: — vi se Dig åter! Det ljusnar vid himmelens östra kanter — vid segrande hoppets ljufva stränder är oss i hamnen förvärfvad en säker fristad, där ingen skymning mera finnes och där vi efter denna korta dröm, frälste och lycklige, skola återfinna hvarann!

---

fallborat; Din gemingar äro värdt inför
 Gud. Tattal, hvilka Din den i jordens kinas
 älske och verk. Din förtärande ande bland de
 oöndliga, dit varit öga icke himner; men icke
 skall Du i vårt hjertan; — vi se Dig åter!
 Det hjertan vid himmelens östra kantar — vid
 segrande. Wopps hjerta ständer är oss hjertan-
 nen förtärande en säker kantar, det ingen
 skymning men finnes och här vi eller denna
 fortin äran, fästa och icke äro älskarna
 hjertan!

www.books2ebooks.eu